

CIRIL BERGLES

*Pisma Stephanu von Breuningu**

»Glasba mora razvneti
ogenj v dušah ljudi.«

LUDWIG VAN BEETHOVEN

I

Vsak nastop pred občinstvom,
ki ne razume te ribje gluhosti,
te potopitve v nemo prosojnost,
me navdaja s strahom,
da me bo strlo.

In tisti nemi kriki,
ki me raznašajo
po zemlji,
čeprav je kot drobna lučka,
izgubljena v vesolju.

Strašni so ti glasovi,
ki prihajajo iz tišine.

Ta igra usode me izčrpava,
z njo se prerekam
skupaj s tistimi,
ki ne razumejo,
da je spomin kot drevo.

*Stephan von Breuning je bil Beethovnov prijatelj. Njemu je posvetil znameniti Koncert za violino in orkester v D-duru, op. 61.

Bojim se, da se izgubim
v labirintih ljudi
in delfinov,
da mi ne bo uspelo
priti na plano,
čeprav se zdi,
da je nit,
ki ji sledim,
zanesljiva.

Pišem vztrajno,
v spominu zasledujem zvoke,
a spoznavam, dragi prijatelj,
da večnost ni sen.

II

Življenje nam ohranja bledico
in dim,
tanko sled, ki drži od tistega,
kar smo bili,
kar smo zdaj,
do tistega,
kar bomo jutri,
ko nas bo čas
vse bolj bolel
in bo epitaf na grobu nesmisla
prosil: Bog naj ga ohrani v svojem snu.

Bojim se klavirja,
njegovih neviht,
krikov,
njegovih žametnih njiv,
kjer rase najtišja gluhot.

In ur,
ki merijo ta blede čas
in stalno opozarjajo na konec,
ki bo sokriv,
da ne bom izživel ljubezni
in mirno dokončal življenja.

III

Moja hiša stoji nad vodnjakom.
Rad jo imam, ker ne trpi
zaradi samotarstva,
in jo sovražim, ker ne zna leteti
kakor ptica, ko veter vdre skozi
njena visoka okna
in se oglašá lahna glasba
v stvareh tam notri.

IV

Pišem na robu glasbe,
a tako dolg je čas,
ko nosimo njegovo masko,
da ni prostora za pozabljivost,
za samopozabo na nevidno steno
in na drevo za samomore,
na domotožje,
da bi se poslovili
od vsega mogočega.

Rad bi se rešil te more:
tistega odpiranja oken,
ko gledam,
kako se obeša dan
na večerno zarjo.

Nekdo bi moral nekaj storiti,
da bi se zgodil čudež
in bi bil srečen,
tako kot v *Mesečini*,
ko polnoč vonja
po zaljubljenih
in mrzla pršavica trka
na priprta vrata spomina.

Moral bi se rešiti
tega bojazljivega obraza,
za katerim se skrivajo
moja temačna brezna,

toda človek je žival
in lahko me ubije.

Pišem spontano,
pozabljam tiste, ki so nekoč
čutili, kako drhtim na koncertih.

Brž ko grem ven,
me zgrabi vrtinec udarcev.

Čutim: manjkajo mi minute,
da bi razprodal svoj dolg,
ki mi zapira vrata
in mi sledi v sen kot privid.

Pišem na robu glasbe,
da bi jo poslušali vsaj tisti žalostni,
bojim se, da se stena in drevo podirata,
da mi služabnik večnosti
obrača hrbet.

V

Težko je biti glasbenik!
Kar naprej kričim v tišino,
a nihče
me ne sliši.
Kaj mislijo, da človek lahko živi
od zvokov?

VI

Še teže je razglašati,
da je življenje himna
in da ga moramo živeti
kljub pošastim časa,
ki postane zgodovina,
brž ko ga človek zaznamuje
z utripom svojih kril.

Ne moremo se igrati s spominom,
ki prekriva svet
in ga kažejo pogledi,
izgubljeni v megli
in onkraj.

Lahko prodre skozi katero koli luč
in se nepričakovano spet pojavi,
kajti luč dovoljuje vse,
kar je vidno
in sluteno
na tej zmedeni strani reke,
kjer človek neprestano tiplje
proti Zahodu.

Začel sem se razgaljati,
da bi pozabil,
kako čas neprestano grozi,
da me bo pustil zunaj.

Rad bi pobegnil od teh tujcev,
ki gledajo, ne da bi videli,
poslušajo, ne da bi slišali
nevihte glasov,
ki se dvigajo nad svetom.

